

само за да покаже, че ужъ нѣма. Пано му наброи на ржката четири хиляди лева. Даде му ги насаме, между четири очи. А на връщане каруцата го затисна и той умрѣ. Тодоръ помисли, помисли да върне ли паритѣ или не и тѣй като никой не знаеше, спотаи се и не ги върна. Колкото и да си блъскаше главата, Гина не можа да разбере де бѣха отишли паритѣ отъ даначетата.

— Нищо не е да извадишъ и да ги дадешъ, — мислѣше си Тодоръ, като се мжчеше да залъже съвѣстѣта си. — Добре, ама всички ще отворятъ уста и ще рекатъ: има. Нека сега стоятъ тѣй, че сетне ще видимъ, — каза си той и на тая мисълъ се успокои.

Вечеряха, Тодорица и децата си легнаха, легна си и Тодоръ. Но като изкара единъ сънъ, той се събуди и вече не можа да заспи. Мина въ хаетя, постѣкна огъня и седна близо до него. Спомни си пакъ за Пано, за Лянката. По едно време чу какъ вѣтрѣтъ зави навънъ, и по стѣклото на прозореца зашиба дъждъ. Тодоръ помисли, че въ тая тъмна нощъ може да се отвори нѣкой вратникъ и да излѣзе добитѣка, или вълкъ да прескочи въ саята и да издуши овцетѣ. Тая грижа тѣй го завладѣ, че стана и, макаръ да имаше за правило да не излиза нощно време, отвори вратата. Полѣхна го хладъ и дъждовни капки. Най-напредъ нищо не виждаше, после понавикна на тъмни-